

Най-застежните направи се всички припруги отиди, слагаше ги и на прага гледана ототани минава. Боничи се отрунаха отот негов, отидижи-
та з въпроси, ала когато проследят властната възраст на църк замислена то,
отидижижа се и надни бачах ха да чият.

— Ровери!

— Най-напред с изложиме надолу, ала край брета на Боничи, протави-
жме една друга река, която се влива в нея...

Царят даде знак на чертешкига да сире измачкалото на вида на мест-
ността върв пергаментовия сентъ.

— Знае ли някой как се казва тази река?

Боничи се спогледаше, дигнаха рамене.

— Може би е Суха река... — каза Боняр Хубан.

— Не. Суха река се влива от друга страна... — се намеси нуман-
ският вояда Солвач, който се спогледаше по тия места.

— Поливайте снова момче... — отговори царят — то ще ни каже име-
ната на местността и реки, ала да не правим грешки.

След малко младият момък излезе слага, в горещата преданост пред
лика на самодържеца.

— Слушай, момче... Ст тебе некаме само искренности и добра воля.
После ще бъдеш богато възнаграден. Внимавай какво каже до те питам.
Знае ли как се казва реката, която върв се влива в Боничи, като се
влива от тук надолу, към юг?

Мана
— ~~мана~~ река, царя честити!

— Така. Добре... — и Асен даде знак на чертешкига да нанесе име-
то.

Анагатор Милко продължи:

Мана
— Като протавижи ~~мана~~ река, найближките селото.

— То е вече Княжотница... — се намеси изсидна момчето.

— Селото беше съвсем пусто. На истом от истом се издига възвише-
ние, порасло с гори.